

2020. június 28.
Mandabokor
Istentisztelet

„¹⁸Van-e olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. ¹⁹Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, minden vétkünet a tenger mélyére dobja! ²⁰Hűségesen bánsz Jákóbbal, kegyelmesen Ábrahámval, ahogyan megesküdtél őseinknek a régi időkben.” Mik 7,18-20

Mikeás próféta könyve

Bevezetéképp szeretnék néhány szót említeni Mikeásról.

Három király uralkodása alatt tevékenykedett a kezdő versek szerint: Jótám, Áház és Ezékiás. Jótámról azt olvashatjuk, hogy azt tette, amit jónak lát az Úr, mindenben úgy cselekedett, egyet kivéve: meghagyta a családi szentélyeket, áldozóhalmokat és oltárokat, ezeket nem rombolta le. Miközben volt egy egységes istenimádat Jeruzsálemben, mindenkinek megvolt a kis saját, maga képmására fordított istene.

A mai világunkban sincs ez másképp. Hányszor halljuk azt, hogy „nem járok templomba, nem megyek gyülekezetbe, mert a papok úgyis csak hazudnak, majd itthon a magam módján imádkozok” „én hiszek Istenben attól, hogy nem járok templomba” „hinni nem a templomban kell” De vajon milyen az a hit? Milyen az az imádság?

Vagy miközben templomba járunk, és vallásos életet mutatunk a külvilág felé, megvannak a magunk kis istenei, legyen az a munka imádata, a pénz hajhászása, a vásárlás, szenvedélyek, függőségek, család stb. Sokszor embereket, tárgyakat rakunk az életünkben az első helyre. Hányszor halljuk: „imádom a gyermekemet, az unokámat, számomra a férjem/feleségem az isten.”

Őt követte a trónon fia, Áház. Azt olvassuk róla, hogy azt tette, amit rossznak lát az ÚR. A bálványimádás bűneit követte. Felvette a pogány szokásokat. Fiát is átvitte a tűzön, ezzel úgymond gyermekáldozatot követett el.

Megtámadta őt Arám és Asszíria segített rajtuk. Amikor elment Damaszkusba az Asszír király elé, hogy hódoljon neki, köszönetet mondjon, meglátott ott egy pogány oltárt, ami megtetszett neki, és megkövetelte, hogy ennek a pogány oltárnak a pontos másolatát állítsák fel a Jeruzsálemi templomban hálából, amiért Asszíria segített neki. A bronzoltárt, amit még

Salamon király építtetett, elvetette a helyéről, DE nem dobta ki, és ennek az oltárnak a helyére állíttatta fel a pogány oltár mását. Megparancsolta a papoknak, hogy ezen az oltáron mutassanak be áldozatot, de a meghagyta a másik oltárt is észak felől, hogy legyen hol megkérdezze az Urat. Ott volt a nagy oltár, amely előtt hódolt, de azért a biztonság kedvéért ott volt az Úr oltára. Nem így van ez napjainkban is? Nem Istentől várjuk a megoldást a problémáinkra, hanem a magunk erejében, eszében, pénzében, pozíciójában bízunk. Úgy gondoljuk, hogy egyedül is meg tudjuk oldani, és ha nem sikerül, talán akkor fordulunk Istenhez.

Áház unokája, Ezékiás király volt. Róla azt olvassuk a Szentírásban, hogy azt tette, amit jónak lát az Úr. Lerombolta a magaslatokat, áldozóhalmokat, összetörte a bálványokat. Még az érc kígyót is, amit Mózes készített a pusztában, amikor a népet engedetlensége miatt Isten mérgeeskígyókkal büntette. Ám megkegyelmezett rajtuk, és akkor készítette Mózeszel ezt a kígyót, melynek az volt a funkciója, hogy aki hittel rátekintett, az megmenekül a kígyóméregtől. Azért volt szükséges lerombolni ezt a kígyót, mert az emberek ezt kezdték el bálványozni ahelyett az Isten helyett, aki a szabadulást adta. Az érc kígyó csak egy eszköz volt Isten kezében, de Isten helyett neki tulajdonították a szabadulást.

Ilyen időkből tevékenykedett Mikeás.

Noha ugyanabban az időben élt, mint Ézsaiás, különbözik abban tőle, hogy keveset törődik kora politikai küzdelmeivel és versengéseivel.

Működése a nyolcadik század második felére esik. Kr. e. 725-720 tájára, Samária pusztulására és az Asszír betörések idején, melyet az előzőekben említettem.

Egyszerű, vidéki ember volt, Ézsaiással ellentétben, aki főnemesi származású.

Mikeás nevének jelentése: Kicsoda olyan, mint Jahve? Mikeás próféta nem beszél önmagáról. Neve viszont beszélő név. Ez jellemzi életét és üzenetét is, hogy senki sem hasonlítható Izrael Istenéhez igazságosságban, könyörületben, valóságban és kegyelemben.

Küldetése az volt, hogy a közeli ítéletet kellett hirdetnie Izraelnek és Júdának is.

Inkább az erkölcsi és szociális bajokkal foglalkozott, mint államügyekkel.

Egyetlen osztály sem volt mentes az általános romlottság alól: főemberek, papok, próféták és a nép- mindnyájan az erkölcsi romlás állapotában voltak.

Így ír erről a 7. fejezet 2. versétől a 6-ig:

„Kivesztek az országból a hívek, nincs becsületes ember. Alattomban mindnyájan vért ontanak, hálóval vadásznak egymásra. Jól használják kezüket a rosszra: a vezető ember követelődik, a bíró fizetésre vár, a főrangú ember kimondja, mit kíván, és csak csüri-csavarják az ügyeket. Aki a legjobb köztük, olyan, mint a tüskebokor, a legbecsületesebb is olyan, mint a tövisbokor. De eljön még számodra az ítélet napja, amelyet őrállóid láttak.

Akkor lesz majd zűrzavar! Ne higgyetek a barátoknak, ne bízzatok a jó ismerősben, még asszonyod előtt is, akit magadhoz ölelsz, vigyázz, hogy mit mondasz! Mert a fiú gyalázatosan bánik apjával, a lány anyja ellen támad, a meny az anyósa ellen, az embernek saját háza népe is az ellensége.”

Ismerős szavak- mondatok ezek. Hiszen most sincs ez másképpen. Mintha az esti híradó címszavai lennének.

Naponta halljuk, hogy vezető beosztású emberek visszaélnék a hatalmukkal, sikkasztanak, korrumpáltak. Ugyanezt írja le Mikeás: Jól használják kezüket a rosszra. Vezető ember követelőzik, bíró fizetésre vár, a főrangú ember kimondja, hogy mire vár és csak csűrök, csavarják az ügyeket, hogy jól jöjjenek ki belőle.

Másszunk feljebb a ranglétrén a másik vállára állva, eltiporva őt.

Halljuk a híradóban, hogy egy édesanya megszüli a gyermekét (sokadik gyermekét) és egy bokor tövében sorsára hagyja, meghal a baba.

A következő hír, hogy zsinórral folytja meg újszülöttjét a gyilkos anya.

Folytatódik a híradás: egy lány barátja segítségével gyilkolja meg édesanyját, mert annak nem tetszik a viszonya a fiúval.

És az a szörnyű kedves testvérek, hogy ezek megtörtént esetek, és csak az elmúlt hétről szemezgettem.

Megölte, leszúrta, lelőtte, kirabolta, elgázolta, megfojtotta, elásta.. folytathatnánk a sort, de meddig?

Romlott világban élünk, nincs új a nap alatt. Ami Mikeás korában volt, az van ma is. A bűn tombol ebben a világban, ahogy régen, ma sincs másképp.

Mikeás korai próféciaiban 10 falut és várost említ meg, amelyek közel voltak otthonához. Figyelmezteti őket a közelgő bajokra.

Lefesti a magasrangúak kőszívűségét, és a nép nyomorát. Azt, hogy a szegényeket mindenükből kifosztják, kidobják őket otthonaikból. Igazán gonosz képet fest a próféta saját hazájáról. Mikeás az igazságosság és irgalom, az erkölcsi szigor követelményeinek és az evangélium szabad kegyelmének prófétája volt.

Látja népe nyomorult helyzetét, látja a bűnt, hogy mennyire eluralkodott hazájában, de azt mondja a 7. fejezet folytatásaként:

„De én az URat várom, szabadító Istenemben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem! Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elestem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az ÚR az én világosságom. Viselnem kell az ÚR haragját, mert vétkeztem ellene. De majd ő intézi peremet, és igazságot szolgáltat nekem. Kivisz a világosságra, és

gyönyörködöm igazságában. Látja majd ezt ellenségem, és szégyen borítja el, bár most ezt kérdezi tőlem: Hol van az ÚR, a te Istened?”

Látja a nyomorúságot, de tudja, hogy kinél van a szabadulás. Egyedül Istenben bízunk, bármilyenek is a körülmények. Lehet, hogy sokat bántják emiatt, sokan kinevetik, vagy kérdőre vonják: Hol van a te Istened? Hiszen könnyű a bajban vádolni Istent. De miért várjuk, hogy a bajban velünk legyen, vagy éppen megóvjon a bajtól, ha az örömeinkben nem Rá tekintünk, nem Neki adunk hálát?

Isten látja, hogy mi uralkodik az országban és az emberi szívekben. Látja, hogy milyen elesett, elveszett az ember. Ahogyan a Lekcióban is hallhattuk az elveszett juh és dragma példájában. Jézus korában a papok és írástudók azt gondolták, hogy ők jó helyzetben, jó helyen vannak, ezért nincs szükségük megtérésre. Egy helyen azt olvashatjuk a Szentírásban, hogy nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Amíg nem látjuk meg, hogy elveszettek vagyunk, nem tud minket megtalálni a Jó Pásztor. Jézus Krisztus azért jött, hogy ebből az elveszett állapotunkból kimentsen minket, Ő utánunk jön a legsötétebb éjszakában is, bármilyen messze megyünk el tőle. Erről a reménységről beszél Mikeás, ezt jövendöli meg, amikor 5. fejezetben egy jól ismert, szállóigévé vált verset olvashatunk:

„Te pedig, efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izraelen. Származása visszanyúlik a hajdan korba, a távoli múltba. Csak annyi időre szolgáltatja ki őket, amíg a szülő asszony szül, de megmaradó honfitársai hazatérnek Izrael fiaival együtt. A nyáj elé áll és legelteti az ÚR hatalmával, az ÚR Isten fenséges nevével. Akkor nyugodtan élnek, mert hatalma kiterjed a Föld határáig. Ez lesz a békesség!”

Mikeás prófeta segítségével Istent 3 alapvető tulajdonsága alapján ismerhetjük meg. Azt hogy megbocsátja a bűnt, nem haragtartó és irgalmas.

„Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését.”

Mondhatnánk, senki! Csak Isten képes teljesen megbocsátani. Már olyan sokszor bebizonyította, hogy milyen irgalmas hozzánk. Elengedte a büntetést Mózes kérésére, bevezette népét a tejjel és mézzel folyó Kánaán földjére. Kihozta őket a Babilóniai fogságból.

Valódi jó pásztorként terelgeti népét ma is. Csak meg kell hallanunk az Ő hívó szavát. A prófeta azt mondja: **„mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad.”**

„újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétküncet.”

Mi emberek képtelenek vagyunk erre. Azt mondjuk, hogy megbocsátottam, de elfelejteni nem tudom. Bennünk marad a tüske, hordozzuk éveken, évtizedeken keresztül.

Azt imádkozzuk, hogy bocsáss meg nekünk úgy, mint ahogyan mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Ha Isten is hordozná szívében a tüskét, mi lenne velünk?

Megmenekülhetnénk az örök haláltól, a kárhozattól?

Isten nem ilyen. Ő azt ígéri, hogy megbocsát, hogy eltapossa bűneinket, hogy a tenger mélyére veti vétkeinket.

„Hűségesen bánj Jákóbbal, kegyelmesen Ábrahámmal, ahogyan megesküdöttél őseinknek a régi időkben.”

Isten megtartja az adott szavát. Nem másítja meg, nem keres kibúvókat alóla.

Bíznunk kell az Ő szavában, az Ő szeretetében, mert Isten szerető Isten. Hiszen úgy szeretete a világot, hogy az Ő Egyszülött Fiát adta értünk, hogy nekünk örök életünk legyen.

Csak az Ő vére által menekülhetünk meg. Csak az Ő sebei által gyógyulhatunk meg.

Nem kell mást tennünk, csak elfogadni ezt az ajándékot.

Kicsoda olyan Isten, mint TE?

Valóban senki sem fogható hozzád!

Ámen

Imádkozzunk!

Áldjad lelkem az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! Ő megbocsátja minden bűnöd, meggyógyítja minden betegségedet. Megváltja életedet a sírtól. Szeretettel és irgalommal koronáz meg. Áldjad lelkem az Urat!

Ámen